

ÉVKÖZI 13. VASÁRNAP

1-4 oldal

Olv.: Bölcs 1,13-15;2,23-24 – 2Kor 8,7.9.13-15 – Mk 5,21-43

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Kedves testvérek! Ezen a mai napon a Szentatyának különleges gondjaiban szeretne osztozni a világ minden katolikus kereszténye. Gyűjtést rendeznek minden templomban, és ezt az összeget a Szentatya olyan célokra fordíthatja, amik megszólítják őt, gondok, bajok, megpróbáltatások. Egy ilyen nagy embernek nagy gondot jelenthet az, amikor a világ számtalan problémájával, gondjával találkozik és Isten elé tudja vinni ezeket a gondokat. Néha viszont jó, ha a zsebébe is be tud nyúlni és aprócska ilyen jelekkel is ki tudja fejezni a szeretetét, a másik ember gondjához való igazi odafordulást. Tehát ma erre gondoljunk, amikor a fillérjeinket bedobjuk ebbe a kis kosárba, hogy ilyen célt fog szolgálni ez a gyűjtés.

Ezen a mai napon azon túl, hogy kedves testvérünknek születésnapja van, Bernadettnek, úgyhogy rá megkülönböztetetten is gondolunk ezen a szentmisén, és Isten előtt örvendezünk azon, hogy vele összetartozunk az istendicséretben és az emberszolgalatban, ezen a mai vasárnapon Jézus nagyon mélyre vezet bennünket, az életnek és a halálnak egy egészen sajátos új értelmezésével szembesít bennünket. Reménykedem abban, hogy mindegyikünk végig tud menni ezen az úton és egy új szemlélettel értelmezhetjük a mindennapjainkat és az emberi életnek a végét, a halált, annak az üzenetét.

Szentbeszéd

Kedves testvérek! Kemény valóság az élet, és a világ sem kényeztet el bennünket, amelyben a mindennapjainkat éljük. Viszont az Írás vigasztal bennünket, amikor azt üzeni, hogy Isten a képére és hasonlatosságára teremtette az embert, és az Isten azt akarja, hogy minden ember üdvözljön, vagyis hogy ezután a mulandó földi élet után Isten közelségében kiteljesedjen az ember élete az örökkévalóságban, Isten végtelen szeretetközösségében.

Csak hogy nem véletlenül merül föl az emberekben az, hogy ha az Isten ilyen jó, az Isten ilyen hatalmas, és ahogy hallottuk a mai evangéliumban is, hogy Jézus gyógyít és Jézus fölkel egy fiatal gyereket, akkor ha ekkora hatalma van, akkor miért nem érvényesíti ezt. Hiszen annyi bajjal szembesülünk, annyi gonddal, emberek megpróbáltatásaival, és hát itt van a halál esete is. És akkor ilyen egyszerű választ kapunk: a gonosz irigységből mindent fölforgatott. Csak hogy, kedves jó testvérek, roppant egyszerűnek tűnik ez a válasz. Mert ez valóban igaz, csak hogy ebben a történetben, a mi emberi életünk történetében mi vagyunk Istennel kívül a főszereplők, tehát nem lehet minden kérdést a gonosz számlájára írni, mi vagyunk a történetekben vagy emberi életünk történelmében a főszereplők.

Amit mindenekelőtt szeretnék hangsúlyozni: nem arról van szó, hogy az Isten vagy Jézus Krisztus nem törődik a ma emberének a gondjával, bajával, nehézségeivel, betegségeivel, kiszolgáltatottságával, és hát minden ember meghal. Jézus akkor, amikor ezzel az emberi megnyilatkozással szembesül, hiszen ez nyilvánvaló, akkor azt igyekszik tudatosítani velünk, hogy Isten nem azért Isten, hogy bár gyógyító, de minden emberi betegséggel foglalkozzon, gyógyítsa meg az emberek bajait, és nem azért Isten az Isten, hogy megszüntesse az ember

halálát. Jézus világosan és egyértelműen beszél arról, hogy ő azért jött, hogy a mi gondolkodásunkat átalakítsa és tudjunk abban hinni, hogy gondunk, bajunk közepette Istenhez tartozunk. Az Isten sohasem tagad meg bennünket.

Tehát a legeslegfontosabb jézusi válasz, hogy az ember, aki az Isten képére teremtetett, az Istennel élő kapcsolatot alkosson. És ha ez az élő kapcsolat létezik, akkor az embernek élő kapcsolata lehet a másik emberrel is, mert végeredményben erről szól a mi emberi életünk. És Jézus Krisztus ezen a vasárnapon, ha ezt az evangéliumot hallgattuk, akkor bizony átértékeli vagy újraértelmezi a számunkra az emberi élet értelmét és a halálnak az értelmét. Hiszen akár mi is föltehetjük a kérdést: hát most miért nem gyógyít meg Jézus ugyanígy, mint a maga korában meggyógyított embereket? Most miért nem teszi ezt? És hát minden ember életének földi útja minden embernek a végét jelenti.

Akkor most éppen ennek a történetnek a kapcsán figyeljünk oda, ahogy Jézus átértékeli mind az életnek a kérdését, mind a halálnak az üzenetét, rendkívül fontos ez. Azt hallottuk, hogy amikor megy Jairusnak a házába, ahol Jézus segítő jóságát készítették elő, várták, és akkor Jézus ezt a választ adja: nem halt meg a gyermek, csak alszik. Akkor, amikor Lázár nővérei is kétségbeesve hívták, hogy Jézus barátja meghalt, Lázár, és amikor megérkezett: ne sírjatok, nem halt meg, csak alszik. A Szentírás-magyarázók ezzel kapcsolatosan azt az üzenetet kötik a lelkünkre, hogy ez a testi halálnak a kifejezése. Az ember testből és lélekből áll, nyilvánvaló, nem lehet elválasztani, nincs külön teste meg külön lelke, ember van, aki testes-lelkes lény, de Jézus akkor, amikor a halál titkával szembesít bennünket, akkor nagyon érdekes, hogy ezt a helyzetet így értelmezi: alszik.

Merthogy ez a testnek a halála, és Jézus számára nem ez a legfontosabb kérdés, hanem a lelke a meghatározó az embernek. Jézus az ember második halálával foglalkozik, a léleknek a halálával, és ez akkor történik, amikor az ember megszakítja a kapcsolatát az Istennel, amikor az ember eltávolodik az Istentől, ez a lelki halál és ez a kárhozat, ami végeredményben azt jelenti, hogy az az ember, aki az Istentől elszakad, az az ember hal meg.

Mert ez a halál csak a lélek felől értelmezhető és mert az Isten úgy gondolta el a mi emberi életünket, hogy a mulandó életünket az Isten a maga soha el nem múló örök boldogságában akarja részesíteni, akarja beteljesíteni a mi életünket. És az igazi halál az, amikor megakadályozzuk az Istent abban, hogy a mulandó emberi életünket fölvegye a maga soha el nem múló életébe, amit örökkévalóságnak mondunk, Isten boldogító közelségének mondunk.

Tehát akkor, amikor Jézus ezt a kérdést tisztázza nekünk, akkor ezt a két üzenetet kell a szívünkbe fogadni. Az, hogy az ember földi élete befejeződik, ez a testi élet vége, ezért Jézus ezt alvással fejezi ki, mert valóban az a vég, amikor az ember élete beteljesedik jó esetben, lévén Istennel kapcsolatban az ember beteljesedik, a mulandó, halandó emberi életünk Isten örökké tartó szeretetében. Ha mi a kapcsolatunkat megszakítottuk az Istennel, akkor ez az örök halál, ez a kárhozat.

És akkor, amikor ezzel szembesül az ember, amikor ezt hallja, akkor valóban ennek a mai evangéliumnak a másik főtörténetére kell figyelni, a gyógyításra, annak az asszonynak a meggyógyítására. Mert az Isten ajándéka, hogy Jézus Krisztus által, Jézus Krisztus tanításával, Jézus Krisztus élete példájával rávezessen bennünket arra, hogy az életünk igazi ajándéka a szeretet. És ez a szeretet az, ami kiteljesíti emberkapcsolatunkat vagy mindenekelőtt Isten-kapcsolatunkat. Jézus szeretni tanítja az embert és a keresztyénység üzenete pontosan ezt a jézusi tanítást jelenti, az Egyháznak az a küldetése, hogy minket szeretni tanítson, tanítson meg bennünket, mit is jelent ez.

Nagyon-nagyon egyszerű maga az igazság, hiszen az ember az élete odaadására és a másik ember elfogadására születik. Önmagunkkal tartozunk Istennek és önmagunkkal tartozunk egymásnak. Tehát alapvetően erről van szó, hogy az ember az élete kiteljesedését a szeretetben szeretné megtalálni, a szeretet viszont önátadást jelent, a szeretet elfogadást jelent, és azt jelenti, amit már előbb említettem: önmagunkkal tartozunk Istennek is, meg egymásnak is. Következésképpen az Istent is be kell engedni az életünkbe meg a másik embert is be kell engedni az életünkbe, és ez akkor jelenik meg, az az öröm, ami ennek a gesztusnak az ajándéka, amikor ez valóban megvalósul.

És ebben az esetben az ember az örökkévalóságra gondol. Akkor, amikor az ember az odaadottságában és a másik ember elfogadásában egy új élet bimbózását tapasztalja meg, akkor az ember arra gondol, hogy soha el ne múljon, hogy ez örökre megmaradjon. És hogy mennyire erre vágyódik mindegyikünk, pontosan ezért említettem azt, hogy nem lehet minden gondunkat, bajunkat a gonosz kísértőre hivatkozva elintézni. Mert a történetben mi teljes egészében bent vagyunk és valóban arra vágyakozunk, hogy összetartozzunk egymással hiszen önmagam elajándékozása és a másik ember elfogadása azt jelenti, hogy egymással találkoztunk, azt jelenti, hogy összetartozunk és abban reménykedünk, hogy ez örökké megmarad.

Ugyanakkor ebben a csodálatos ajándékban az embernek arra is kell gondolni, hogy akkor, amikor egy bizonytalanság jelenik meg ebben az összetartozásban, akkor az életünk legnagyobb szenvedései ebből származnak. Ezért nem lehet a kérdéseinket a gonosznak a csábítására, kísértésére hivatkozva elintézettnak gondolni. Mert valóban ami az életünk legnagyobb lehetőségét jelenti, ugyanakkor ha itt valami emberi gyarlóság megjelenik, amikor ez az odaadás nem a legőszintébb, amikor a másik befogadása esetleg számításból történik, akkor az életünk legnagyobb gondjai, legnagyobb fájdalmai, szenvedései jönnek elő.

Testvérek! Ezen a mai vasárnapon rendkívül fontos, hogy Jézusnak arra az üzenetére jobban figyeljünk oda, hogy az Istennel való kapcsolatunk az nem azt jelenti, hogy az Isten minden problémánkat megold, azt jelenti, hogy mindig Hozzá tartozhatunk, Ő mindig hűséges ebben a kapcsolatban. Általában a problémák a mi részünkről szoktak adódni Isten és ember kapcsolatában és ember és ember kapcsolatában is. Többször gondoljunk a magunk felelősségére, mint ahogy a másik ember gyarlóságait és gyengeségeit soroljuk.

Természetesen mindez igaz, de Jézusnak az emberek azon vágyára, hogy Isten miért nem gyógyítja meg az összes betegségünket, az összes gondunkat miért nem orvosolja és a halál kérdését is miért nem egyértelműbben rendezi az ember életében, a döntő válasza az, hogy Istenhez utalja Jézus Krisztus az embert, hogy az ember jusson el lelkileg odáig, hogy az Isten minden helyzetben, minden körülmények között hűséges, akkor is, amikor gondjaink vannak, akkor is hozzá tartozunk, és a vele való kapcsolat a válasz mindezen gondok és bajok közepette. És ugyanakkor a kiteljesedése az életünknek ugyancsak ebből származik. Hogyha mi hűségesek maradunk Istenhez, akkor a mi mulandó földi életünk ebben az Istennel való kapcsolatban az örökkévalóságban lesz teljes.

Ez ennek a mai vasárnapnak az üzenete. Itt legfeljebb még egy szempontra föl hívnám a testvérek figyelmét, hogy akkor, amikor ezekről a kérdésekről van szó a Bibliában, Jézus megnyilatkozásaihoz mindig társul a hitnek az emlegetése. Az emberek hitére hivatkozik Jézus, az emberek hitét kéri számon adott esetben Jézus, merthogy a hitünk minden kapcsolatunknak az alapja. Itt most a természetes emberi hitre gondolok, mert hiszen a hitre hivatkozni nem csupán a hívő emberek esetében lehet.

Sőt, akkor, amikor különböző kéréseikkel Jézus felé fordulnak emberek az Írás történéseire is hivatkozva, akkor: nagy a te hited, legyen neked a hitet szerint. Vagyis Jézus is az ember természetes igényére hivatkozik, és ez a természetes hitünk. A természetes hitünk a nyitottság, a természetes hitünk a másik ember befogadása, a természetes hitünk az életünk odaadása. ahogy említettem, egymásnak tartozunk ezzel. És ez nyilvánvaló, mindannyian tudjuk, kockázatos, nagy bátorságot kíván ez a természetes magatartás tőlünk, de e nélkül nincs emberi találkozás, e nélkül nincs emberi kapcsolat, nincs összetartozás, közösség. És erre épül Isten-kapcsolatunk is, és erre épül a keresztény hitre hivatkozó emberi összetartozásunk, emberi hitben közösségünk is.

Tehát nagyon-nagyon magától értetődő ez a mai üzenet. De ugyanakkor az embernek nem csodaváróként kell ezekkel a kérdésekkel foglalkozni, hanem arra a magától értetődő isteni szándékra, hogy az Isten szeret bennünket, az Isten a saját képére teremtett bennünket, az Isten a szeretete révén velünk összetartozik. Minden rajtunk múlik, amikor bajunk van, tudunk-e hivatkozni erre, amikor a halálunk misztériumával foglalkozunk és az örök élet hitét szeretnénk valamiképpen megsejteni, akkor ugyancsak erre hivatkozunk, nincs más hivatkozási alapunk.

Testvérek! Én azt szeretném a Jóistentől kérni, hogy mindegyikünk ezen az úton induljon el. A kereszténységünk beleyökrezik ebbe a világba és a mi keresztény életünk gyümölcsei ebben a világban jelennek meg, mégpedig abban, amikor valóban az összetartozás Istennel és emberrel magától értetődő lesz, és az ember a maga részét vállalja ebben az Istenkapcsolatban és egymással való emberi kapcsolatunkban.

+ *A M E N* +

Szentmise befejezése

Kedves testvérek! Ahogy már említettem, egy gyümölcsről van szó, mégpedig részben az zugligeti egyházközségnek, részben pedig az Irgalmas kápolna közösségének a gyümölcse: Nyéki Kálmánnak lesz szombaton az ezüstmiséje, mégpedig Andocson 4 órakor. Itt a pálya, itt a tér, lehet egyet kirándulni, Balatonlellétől nincs messze, úgyhogy aki gondolja, vegyen részt ezen az ünnepen, egy kis kiruccanás.

Gellért testvér, nem tudom, hogy most volt-e a születésnapod, múlt héten, én imádkoztam érted, olyan alapon, hogy hátha jó, nem voltam százszázalékosan biztos. Isten éltesen!

+ *Á L D Á S* +